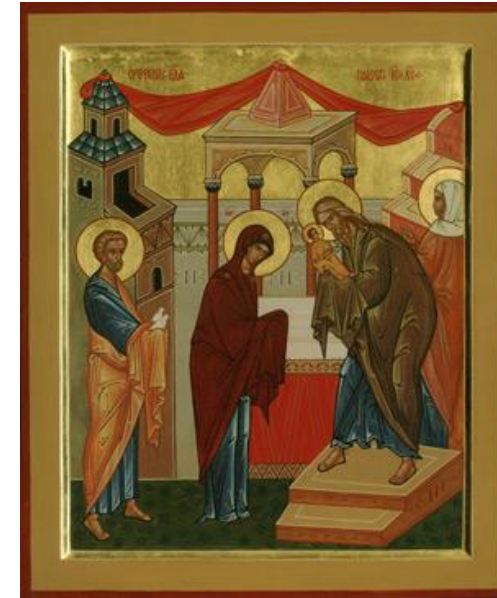

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 luty 2013, nr 2 (46)

01.02 piątek	Wigilia Święta Spotkania Pańskiego. Wsienoszczoje Bdienije.	godz. 17⁰⁰
02.02 sobota	Сретение Господне. Święta Liturgia. Wsienoszczoje Bdienije.	godz. 9⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
03.02 niedziela	Niedziela XXXV po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 10⁰⁰
06.02 środa	Spotkanie Seniorów Święta Liturgia	godz. 9 ⁰⁰
09.02 sobota	Wsienoszczoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
10.02 niedziela	Niedziela XXXVI po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
13.02 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych Święta Liturgia	godz. 9 ⁰⁰
16.02 sobota	Wsienoszczoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
17.02 niedziela	Niedziela XXXVII po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
20.02 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych Święta Liturgia	godz. 9 ⁰⁰
23.02 sobota	Wsienoszczoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
24.02 niedziela	Niedziela o Celniku i Faryzeuszu. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
27.02 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych Święta Liturgia	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰

СРЕТЕНІЕ ГДА БГА И СПАСА НАШЕГО ИИСА ХРТА

ТРОПАРЬ, ГЛАСЪ Я:

РАДУИСА, БЛГОДАТНАА БУЕ ДВО, ИЗА ТЕБЕ БО ВЛЗЕИЪ СЛНЦЕ
ПРАВДЫ ХРТОСА БТХ НАШХ, ПРОСВЕЩААИ СУЩЫА ВО ТМЪ:
ВЕСЕЛИСА И ТЫ, СТАРЧЕ ПРВЫИ, ПРІЕМЫИ ВО УБДТІА
СВОБОДИТЕЛА ДУША НАШНХ, ДАРУЮЩАГО НАМХ ВОСКРІИЕ.

ВОНДАВЪ, ГЛАСЪ Я:

ОУТРОБУ ДВІЧУ УСТІВЫИ РЖТВОМХ ТВОИМХ, И РУЦЕ
СУМЕОИЪ БЛГВІВЫИ, ІАКОЖЕ ПОДОБАШЕ, ПРЕДВАРИВЪ, И НИИЪ
СПАСАХ ЕСИ НАСЪ, ХРТЕ БЖЕ: НО ОУМНРИ ВО БРАНЪХХ
ЖИТЕЛЬСТВО, И ОУВРЪПИ ЛЮДИ, ІАХЖЕ ВОЗЛЮБИЛАХ ЕСИ, ЕДИНЕ
ЧЛВЧВОЛЮБЧЕ.

Gazetka Parafii Św. Jana Klimaka na Woli w Warszawie

ul. Wolska 138/140
01-126 Warszawa
tel.. 22 836 68 16
fax. 22 836 88 16
www.prawoslawie.pl

Liturgia Św.:
niedziela – godz. 8³⁰ i 10⁰⁰
środa i święta – godz. 9⁰⁰

Nabożeństwa wieczorne:
sobota i wigilie świąt – godz. 17⁰⁰
Kancelaria Parafii i Zarządu
Cmentarza czynna:
pon. – czw. od 9⁰⁰ do 15⁰⁰
pt. od 9⁰⁰ - 13⁰⁰

PKO BP 56 1020 1185 0000 4302 0109 8904

Podstawowe informacje o Prawosławiu cd.

Nauka Cerkwi o Przenajświętszej Bogurodzicy

W Cerkwi prawosławnej bardzo ważne miejsce zajmuje kult Maryjny. Według teologii Cerkwi Prawosławnej Maria Panna jest Theotokos-Bogurodzicą Matką Boga. Ojcowie Kościoła prawosławnego zgodnie z tradycją apostołską nakazywali wielbić Matkę Bożą jako Bogurodzicę, byli to np. Atanazy Wielki, Grzegorz Teolog, Jan Złotousty, Bazyl Wielki, Efreem Syryjczyk, który powiedział „Kto zaprzecza, że Maria urodziła Boga, ten nie ujrzy chwały Jego Bóstwa”.

Zgodnie z nauką prawosławną Maria Panna jest zawsze Dziewicą - przed zrodzeniem, w zrodzeniu i po narodzeniu Chrystusa. „Czy możliwe jest - powiedział święty Epifaniusz – by ktokolwiek, kiedykolwiek odważył się wymienić imię Marii nie nazwawszy Jej Dziewicą?” Dziewictwo Matki Bożej wyznawali w II i III wieku tacy święci jak: Ireneusz, święty męczennik Justyn Filozof, Metody, w IV i V wieku święci: Grzegorz z Nyssy, Atanazy Wielki, Grzegorz Teolog, Bazyl Wielki, Jan Chryzostom, Efreem Syryjczyk, Ambroży, Cyryl Aleksandryjski, Teodot Akirski, Prokles, Andrzej z Krety i inni. Święty Grzegorz Neocezarejski, który żył w III wieku, zwrócił się do Boga z takimi słowami: „*Urodziłeś się z Dziewicy Marii w sposób Tobie jedynie wiadomy, gdyż taka była wola Twoja. Nie zniweczyłeś, lecz zachowałeś Jej dziewictwo, obdarowawszy Ją przy tym imieniem Matki. Tak więc dziewictwo nie przeszkodziło Twojemu narodzeniu ani Twoje narodzenie nie naruszyło dziewictwa, lecz połączyły się rzeczy zupełnie przeciwne - poród i dziewictwo. Dla Ciebie jest to możliwe, gdyż jesteś Stwórcą natury*”. Od najdawniejszych czasów spotykamy u Ojców świętych nazwy Matka Dziewica i Zawsze Dziewica. Na V Soborze Powszechnym (553) cesarz Justynian bardzo nalegał, by ojcowie soboru wnieśli poprawkę do Symbolu Wiary. Chciał on, by słowa „*Dziewicy Maryi*” zastąpić zwrotem „*Zawsze Dziewicy Maryi*”. Jakkolwiek propozycja ta była pobożna, to ojcowie soboru nie zgodzili się na wniesienie poprawki do Symbolu Wiary. Orzekli oni, iż III Sobór Powszechny pod groźbą anatemy zabronił dokonywania jakichkolwiek zmian w Symbolu Wiary, a postanowienie to musi być ściśle przestrzegane.

Prawosławie podkreśla wielkość Matki Bożej i Jej wyższość nie tylko nad wszystkimi świętymi, ale także nad najwyższymi Aniołami w niebie. Zgodnie z tym dogmatem Maria Panna jest najdostojniejsza pośród Cherubinów i najślawniejsza bez porównania pośród Serafinów. Na VII Soborze Powszechnym (787) został odczytany list świętego Hermana, patriarchy Konstantynopola, w którym czytamy: „*Czczymy i wielbimy dziewicę Marię, uznajemy Ją za prawdziwą Matkę prawdziwego Boga, uznajemy także Jej wyższość nad wszystkimi stworzeniami widzialnymi i niewidzialnymi*”. Tenże sobór wprowadził zasadę oddawania czci ikonom Boga naszego Jezusa Chrystusa, Władczynie naszej Przenajświętszej Bogurodzicy, Aniołów i wszystkich świętych.

Uznajemy Marię Pannę za pierwszą po Bogu i przed Bogiem naszą Orędowniczkę i Wspomożycielkę. O wstawiennictwie Matki Bożej świadczy cały szereg świąt związanych z Jej imieniem, a ustanowionych w pierwszych wiekach chrześcijaństwa.

Są to święta: Narodzenia Matki Bożej, Ofiarowania Najświętszej Marii Panny, Zwiastowania, Zaśnięcia Przenajświętszej Bogurodzicy i inne. Podczas tych świąt są czytane prośby o Marii Pannie, śpiewane pieśni na Jej cześć, kanony, wygłaszane pouczenia, homilie oraz odmawiane modlitwy, w których wierni zwracają się do Matki Bożej z prośbą o wstawiennictwo przed Bogiem. Święty Epifaniusz nazwał Ją: „*Matką żywych i szczerą Dawczynią łask duchowych*”. Zaś święty Efreem Syryjczyk swoją modlitwę do Matki Bożej zaczyna następującymi słowami: „*Rodzaj ludzki otrzymał w Twojej Osobie, Bogurodzico, Wstawienniczkę i Pośredniczkę przed zrodzonym z Ciebie Bogiem. Zawsze potrzebujemy Twojej pomocy i uznajemy Ciebie za swą jedyną ucieczkę i obronę*”. Dlatego każde nabożeństwo do Matki Bożej kończymy słowami: „*Przenajświętsza Bogurodzico, zbaw nas*”, a modlitwy codzienne pieśnią: „*Chwalebna Dziewico, Matko Chrystusa Boga, zanieś naszą modlitwę do Syna Twego i Boga naszego, by zbawił przez Ciebie dusze nasze*”. Zaś podczas wielkiego postu zwracamy się do Marii Panny z modlitwą: „*Przenajświętsza Władczyni Bogurodzico, módl się za nas grzesznych*”.

Najświętsza Dziewica, podobnie jak jej Syn, przeszła wrota śmierci, stała się uczestnikiem całego rodzaju ludzkiego. Zaśnięcie Bogurodzicy było „naturalną”, rzeczywistą śmiercią, której z powodu grzechu pierworodnego podlegał cały rodzaj ludzki. Zgodnie z Tradycją Kościoła prawosławnego po zaśnięciu Bogurodzicy, Chrystus przyszedł w chwale otoczony aniołami, świętymi i przyjął Jej duszę. Na podobieństwo Chrystusa po upływie trzech dni Maria Panna zmartwychwstała i została wzięta do nieba, gdzie teraz żyje - z ciałem i duszą - w wiecznej chwale z jej Synem.

Pomimo że Matce Bożej należna jest wielka cześć i chwała, a Jej Osoba wywyższona została ponad wszelkie stworzenie, to jednak zauważyć wypada, że nie jest Ona utożsamiana z Bóstwem. Oddajemy więc cześć Marii Pannie nie jako Bogu, lecz jako Matce Bożej, która cielesnie urodziła Syna Bożego.

Prawosławie w swym kulcie liturgicznym zwraca się do Matki Bożej jako „nieskazitelnej”, „przenajświętszej”, „całkowicie bez skazy”. Jest Ona „radością wszelkiego stworzenia”, „kwiatem rodu ludzkiego i bramą niebios”. Kościół prawosławny od najwcześniejszych swych lat widzi w Bogurodzicy wielką Orędowniczkę rodzaju ludzkiego, Współuczestniczkę Odkupienia. Nazwy Jej ikon wyrażają głęboką wiarę w Jej Opiekę jaką roztacza nad światem. Jest „Żarliwą”, „Scianą Niewzruszoną”, „Radością wszystkich udęczonych”, „Wspomożycielką”, „Wspomożeniem grzeszników”.

Widać stąd, jak wysokie i honorowe miejsce my Prawosławni dajemy Świętej Dziewicy w naszej teologii i modlitwie. Dla nas stanowi Ona największą ofiarę darowaną Bogu przez ród ludzki, jak zostało to wyrażone w jednej z Bożonarodzeniowych pieśni: *Cóż mamy przynieść w ofierze Tobie, O Chryste, Który ze względu na nas pojawiłeś się jako człowiek? Każde stworzenie uczynione przez Ciebie przynosi ci dziękczynienie: Aniołowie ofiarują Ci pieśń, niebiosa - gwiazdę, Mędrcy - dary, pasterze - zdumienie. Ziemia - grotę, pustynia - żłób. My zaś - Dziewicę Matkę*.